

Lục Diệp (Hellomy 9)

Mưa Đêm

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

Mưa Đêm

Lục Diệp (Hellomy 9)

Mưa Đêm

Đêm nay công ty Ngọc có tiệc mừng, nàng và mấy cô bạn đồng nghiệp hẹn nhau tụ tập để nấu nướng tại nhà Quang, phó phòng kinh doanh của bộ phận sản xuất. Đến gần tám giờ tối bỗng nhiên trời đổ mưa, mưa càng lúc càng to, từng giọt nước quất vào mặt nghe đau rát. Ở khúc đường ba tháng hai nước ngập lên đến mắt cá chân, một vài người đi xe bị tắt máy phải dắt bộ, người chạy xe đạp không xui xẻo thế nhưng ai nấy đều phải còng lưng đạp từng cuốc nặng nề.

Kéttt... "*chạy cũng phải nhìn đường chứ! Cô không thấy mưa to ai cũng phóng nhanh vượt ẩu à!!!*" Ngọc hoảng hồn lùi xe lại phía sau, nhường cho ông bác đang lái chiếc Future màu xanh biển đi trước. Ấy thế mà nàng còn phải đợi thêm vài chiếc nữa mới được băng qua bên kia đường, xe đâu mà đủ màu đủ kiểu... Ngọc vừa lách qua được thì Hoa cũng vừa trờ tới, mặt mày nhăn nhó:

- *Lại mưa, có chết không chứ! Mưa hoài mưa mãi, tới được nhà ông Quang chắc ướt như tắm!*

Ngọc kéo lại vạt áo, đưa tay vuốt nước mưa trên mặt để nhìn đường rõ hơn, nàng bật cười:

- *Trời đất, Hoa nóng thiệt nha! Bình tĩnh, bình tĩnh! Có hiểu thảo không vậy nè? Coi chừng mưa to gió lớn, ông "Lôi" ổng đi dạo, thấy bà có hiểu có tình quá ban cho một...*

- *Ừ hén! Tui mới phát hiện ra bà Ngọc dạo này "chán cơm, thèm đất, muốn nghe kèn" nha!!*

Nói rồi Hoa cười khanh khách thành tiếng, Ngọc cũng cười. Hai nàng rẽ vào con đường nhỏ bên hông công viên Lê Thị Riêng.

Tâm và Bình đang chiên chả giò trong bếp, ở phòng khách Hạnh đang chăm chú trang trí những cành khô sao cho đẹp mắt và thêm phần ấn tượng. Như đang dò tìm đĩa CD những bài hát tiếng Anh được yêu thích, nàng reo lên như trẻ con được cho bánh khi phát hiện ra CD *Tuyển tập những bài hát quốc tế vượt thời gian*. Vừa lẩm nhẩm hát trong miệng, nàng vừa cho đĩa vào máy và vặn volume hết cỡ. Âm nhạc trỗi lên khắp gian phòng, bắt đầu là bài hát kể lể, tâm tình *Donna Donna* do Joan Baez biểu diễn với chất giọng xúc cảm, mượt mà... Dững khe khẽ hát, đến bên bàn ăn, anh đặt lên bàn những ngọn nến nhỏ màu trắng cùng với những cái chụp đèn trong suốt. Hưng cũng hào hứng lôi cây đàn guitar mình mang theo để lên chiếc bàn con đầy quà bánh, anh đếm lại lần nữa mười lăm gói quà nhỏ dành gói tặng cho mười lăm người tham gia buổi tiệc hôm nay sau khi khai mạc chương trình. Lần này cũng như lần trước, Hưng đếm vẫn đủ con số "mười lăm", anh cầm những gói quà trên tay và lần lượt để xuống bàn trở lại. Đến gói thứ mười và mười một bỗng nhiên Hưng cảm thấy thật lạ, có vẻ như nó nhẹ hẫng, và... hơi lạnh, lạnh một cách khác thường. Hưng nhún vai tự nhủ không thể có sự sai sót nào ở đây, và hơi lạnh có thể phả ra từ máy điều hòa nhiệt độ.

Bây giờ là chín giờ tối. Hoa nhìn ra cửa, nàng tự hỏi Ngọc đã biến đi đâu từ nãy giờ. Đã có mười ba người hiện diện, chỉ thiếu Quang và Ngọc thôi là vừa đủ. Mọi người ngồi vào bàn và bắt đầu cười nói, mời nhau món đậu phộng da cá. Ngồi thêm mười phút nữa thì Phong về, anh chào mọi người và ngồi xuống bàn. Hoa gọi điện cho Ngọc, nàng không nghe tiếng chuông điện thoại mà chỉ nghe tiếng gió rít khe khẽ giống như tình trạng nhiễu sóng hay nghẽn mạng tức thời. Gọi cho Ngọc hai lần không được, mọi người bắt đầu nhập tiệc. Đúng lúc đó có tiếng chuông cửa đổ từng hồi vội vã.

Hưng với lấy cây dù để ở cửa ra vào, xung phong chạy ra ngoài đón khách. Anh đi ra sân, mưa vẫn còn dai dẳng, mặt đường loang loáng nước, phải thật cẩn thận Hưng mới không bị trượt. Anh mở cửa cho Ngọc và giúp nàng dắt xe vào. Ngọc không cười cũng không nói, cô cảm ơn anh và lẳng lặng bước vào nhà. Hưng đi sau Ngọc, anh có cảm giác mưa đã nhỏ dần nhưng nước mưa hình như không ngừng rơi xuống trên người Ngọc. Cởi áo mưa và xếp dù để bên ngoài, Ngọc và Hưng bước vào nhà.

-Trời! Bọn này chờ Ngọc suốt!

-Ngọc đi đâu thế, lúc nãy bị lạc đường à? Hoa đợi hoài không thấy Ngọc nên đến đây luôn đó! - Hoa lên tiếng.

Thấy Ngọc ướt và lạnh nên Hoa và mấy cô bạn đưa nàng vào phòng trong sưởi ấm. Bất giác, Quang trầm tư nhìn ra màn mưa...

Đèn trong phòng vụt tắt, thay vào đó là ánh sáng của mười lăm ngọn nến lung linh huyền ảo, mọi người bắt đầu thưởng thức các món ăn. Trâm được xem như tâm điểm của bữa tiệc, nàng mời mọi người nâng cốc và kể những câu chuyện của công ty. Hà cũng vui vẻ không kém, nàng đề nghị mọi người suy nghĩ về những trò chơi mới lạ để ăn xong có thể "sử dụng" ngay. Hồng thì nhẹ nhàng hơn, nàng chỉ thích... kể chuyện ma cổ cho người khác sợ. Mấy anh bạn đồng nghiệp trong công ty thì hưởng ứng hầu hết mọi thứ, tham gia hầu hết mọi ý tưởng, thậm chí là còn đàn hát với nhau đến quá mười giờ rưỡi. Lúc này mới đến lúc Hồng trở tài kể chuyện. Để tăng thêm sự ma quái, nến được thổi tắt hết, chỉ chừa lại một cây ở giữa bàn tiệc. Trong máy phát ra bản nhạc *Unchained Melody* không lời nghe càng day dứt, sâu thẳm...

Câu chuyện của Hồng kể về một cô bé trở về nhà sau chuyến đi nghỉ hè, mẹ và em trai cô nhất định không cho cô ra khỏi nhà. Đi đâu, làm gì cô bé cũng cảm thấy sợ hãi, có cảm giác như luôn có ai đó rình rập mình. Đêm đầu tiên về nhà, cô suýt nữa ngạt thở vì hơi ga, lúc mê man cô nhìn thấy mẹ đã khóa gaz và giúp mình lên giường nằm nghỉ. Ngày hôm sau cô bé đến trường và bị hai người đàn ông chặn đường, họ cố tìm cách giết cô, nhưng cô đã thoát được và chạy về nhà. Đóng sập cửa lại, cô nghe tiếng mẹ bảo "*không sao đâu con gái...*", và cô bé còn kịp nhìn thấy mẹ mình không có chân!.. Cô thật sự hoảng loạn khi tỉnh lại vào ngày hôm sau, nhờ sự giúp đỡ của một người bạn thân, cuối cùng cô bé đã tìm hiểu được nguyên nhân mọi chuyện. Khi cô vắng nhà, bọn người đó đã giết mẹ và em trai cô và chặt họ thành từng khúc để phi tang, nhưng chưa kịp thì cô về, sợ cô phát hiện được nên đã tìm cách giết cô. Kết thúc câu chuyện, thi thể của mẹ và em trai cô bé được tìm thấy dưới sàn nhà.

Truyện kể của Hồng đúng ra thì không quá đáng sợ, nhưng cách kể chuyện của nàng khiến người ta có cảm giác hồi hộp, và mỗi lần đến cao trào khiến nhân vật trong truyện sợ hãi, Hồng diễn đạt các tiếng động và âm thanh cực kỳ đáng nể. Sau khi kết thúc, nàng còn hù mọi người hết hồn bằng câu đùa y như thật:

-Eh... có ai đứng ngoài cửa nhìn vào thì phải!!!

Bây giờ đã mười một giờ mười lăm, tiếp tục chương trình là trò chơi "bắt người thành cặp". Mục đích của trò chơi này là chia tách mọi người thành từng cặp, không kể nam hay nữ. Để bắt đầu, mọi người dọn dẹp bàn ăn và xếp tất cả ghế ngồi, kéo tất cả bàn ra ngoài sân để có được không gian thật rộng. Nhân sẽ thổi tắt luôn ngọn nến còn lại sau khi mọi người định thần và nhằm tính sẽ ẩn núp ở

đâu. Trò chơi sẽ kéo dài trong nửa giờ đồng hồ và không ai được lên tiếng, không được dùng ám hiệu và cũng không được có tiếng xì xào. Nhiệm vụ của mỗi người là nắm bằng được một người khác để tạo thành cặp, và người khác này hoàn toàn có quyền chạy trốn để bắt cặp với người khác nữa. Mười lăm người tất nhiên là có bảy cặp, còn một người đành phải đứng ở vị trí quản trò, điều khiển cuộc chơi.

Nhân đứng ra quản trò, anh cầm ngọn nến còn lại dẫn mọi người đi xem xét các phòng. Nhà Quang có rất nhiều phòng, lúc trước gia đình anh xây gian nhà thật dài và thật rộng để cho thuê, lâu dần cảm thấy muốn yên tĩnh nên người già trong nhà thì về quê cho con cháu phụng dưỡng, ba mẹ thì thường đi du lịch đây đó nên nhà cũng trống trải vô cùng. Một điều nữa là Quang cũng không thích quản những người khách trọ, Quang không thích cái cuộc sống đi đi về về thiếu ổn định của họ, thành thử nhà Quang cứ im lìm, thoáng đặng mấy năm nay. Đứng ở phòng trong mà mọi người còn nghe gió lùa ào ào từ sân lạnh cả gáy. Quang không thích xây lầu, nhưng ngược lại, anh thiết kế bốn mặt của căn nhà đều có cây cỏ, ngoài khoảng sân rộng cửa trước và cửa sau. Quang cũng không thích cây kiểng hoặc cây có hoa, anh trồng đủ loại cây cao và có thể sống lâu năm như cây mận, chôm chôm, mai Tứ Quý, cây Ngọc Lan.. ban đêm có lúc nhìn ra như cảnh nhà giữa núi rừng hoang sơ.

Xem xét xong, Nhân tập hợp mọi người lại, anh giơ nến lên và đếm lại số người. "Mười ba"! Sao chỉ có "mười ba" nhi? Quang đếm lần nữa, anh nhắm tính mà không biết thiếu ai. Lần đếm thứ hai, anh được con số "mười bốn"! Thế là thế nào nhi, Nhân giật mình tự hỏi và cố an ủi mình rằng lúc này chỉ vì hoa mắt. Bây giờ Nhân chợt có cảm giác như Ngọc đứng đó, nhưng cũng không đứng đó. Nàng giống như nhạt ra theo gió, nhưng cũng rõ ràng hiện diện trước mặt Nhân. Nhân giơ nến lên và nhìn kỹ lại một lần nữa, anh bàng hoàng nhận thấy có ai đó đứng sau Ngọc, người đó là "Quang"! Nhân cảm thấy khó hiểu nhưng có phần an tâm hơn khi thấy có người đứng cạnh Ngọc, chứng tỏ Quang và anh đều nhìn thấy Ngọc. Nhân nghĩ có lẽ mình bị chứng ảo giác do đã uống một ít. Nhân thổi nến báo hiệu cuộc chơi bắt đầu, và đi về phía phòng khách chờ đợi. Anh phải có mặt ở đó để thắp sáng gian phòng sau nửa giờ đồng hồ, xem xem có bao nhiêu cặp hoàn thành xuất sắc và thắng cuộc.

Ngọc thoáng thấy bóng Trâm, Hồng, và nàng cũng thoáng nhìn thấy bóng Hưng, Dũng... nhưng nàng tự hỏi tại sao nàng lại nhìn thấy Quang rõ như thế. Nàng bước từng bước một tiến về phía Phong. Lúc này anh đang ngồi trầm tư ở một góc cuối dãy phòng. Ngược lên nhìn Ngọc, Quang nói giọng hơi run:

-Ngọc đấy à?

Ngọc thững thờ... môi nàng xám lại.. mặt nàng cũng tái xanh:

- Là em mà.. Em xin lỗi.. Em xin lỗi... Mưa to quá mà em lại lạc đường... Em đã đột ngột nhán ga... Em không kịp hãm phanh... Anh biết không.. Lúc này nhìn thấy anh... Em tưởng trời cho mình một cơ hội nữa để làm lại.. Em đã nghĩ anh còn sống, em đã hi vọng là như vậy... nhưng sự thật không phải như vậy.. Vì em đã nhìn thấy anh nằm đó bất động... Sau khi người ta đưa anh đi... Em đã ngồi khóc dưới mưa ... và khóc suốt trên đường đến đây.. Em...

-Chuyện cũng đã xảy ra rồi... chỉ tại vì mưa thôi.. em hãy nghĩ thế đi

Ngọc bật khóc, nàng khẽ gạt đầu.. Quang nhìn nàng đầy cảm thông, anh hỏi:

-Em có biết tại sao anh có mặt ở đây không?Anh có mặt ở đây, vì đây là nơi anh phải trở về... và đây là nơi mà em phải đến. Cả hai chúng ta đều phải có mặt ở đây để mà được siêu thoát...

-Em không hiểu ý anh... cả hai chúng ta? Anh Quang, em không hiểu..

-Em không biết tại sao em phải có mặt ở đây đúng không? tại vì em cần được anh tha thứ, em cần đi nốt đoạn đường còn lại em đang đi... Còn anh, anh cũng cần phải đi nốt đoạn đường anh đang đi, anh cũng cần phải nói với em rằng anh tha thứ cho em, và anh muốn trở về nhà lần nữa...

-Không thể nào đâu! Anh gạt em!.. Anh nói với em đó không phải sự thật đi! Em van anh!... chỉ có người chết mới cần phải đi nốt đoạn đường dang dở phải không? Em chưa chết mà!

-Anh xin lỗi.. Ngọc... Nhưng đến lúc chúng ta phải đi rồi..

Tất cả đèn Neon của dãy nhà được bật sáng lên, Nhân tươi cười đón từng mọi người với những gói quà được chuẩn bị sẵn. Hết thấy có sáu cặp, ai nấy đều vui vẻ giữ phần quà của mình trên tay... Lúc này điện thoại Hoa reo lên, có một tin khiến nàng và mọi người hoảng loạn. Trên bàn, hai phần quà còn lại đã biến mất tự lúc nào.

Lời cuối: Cảm ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Đánh máy hellomy 9

Nguồn: hellomy9

Được bạn: ct.ly đưa lên

vào ngày: 4 tháng 1 năm 2005